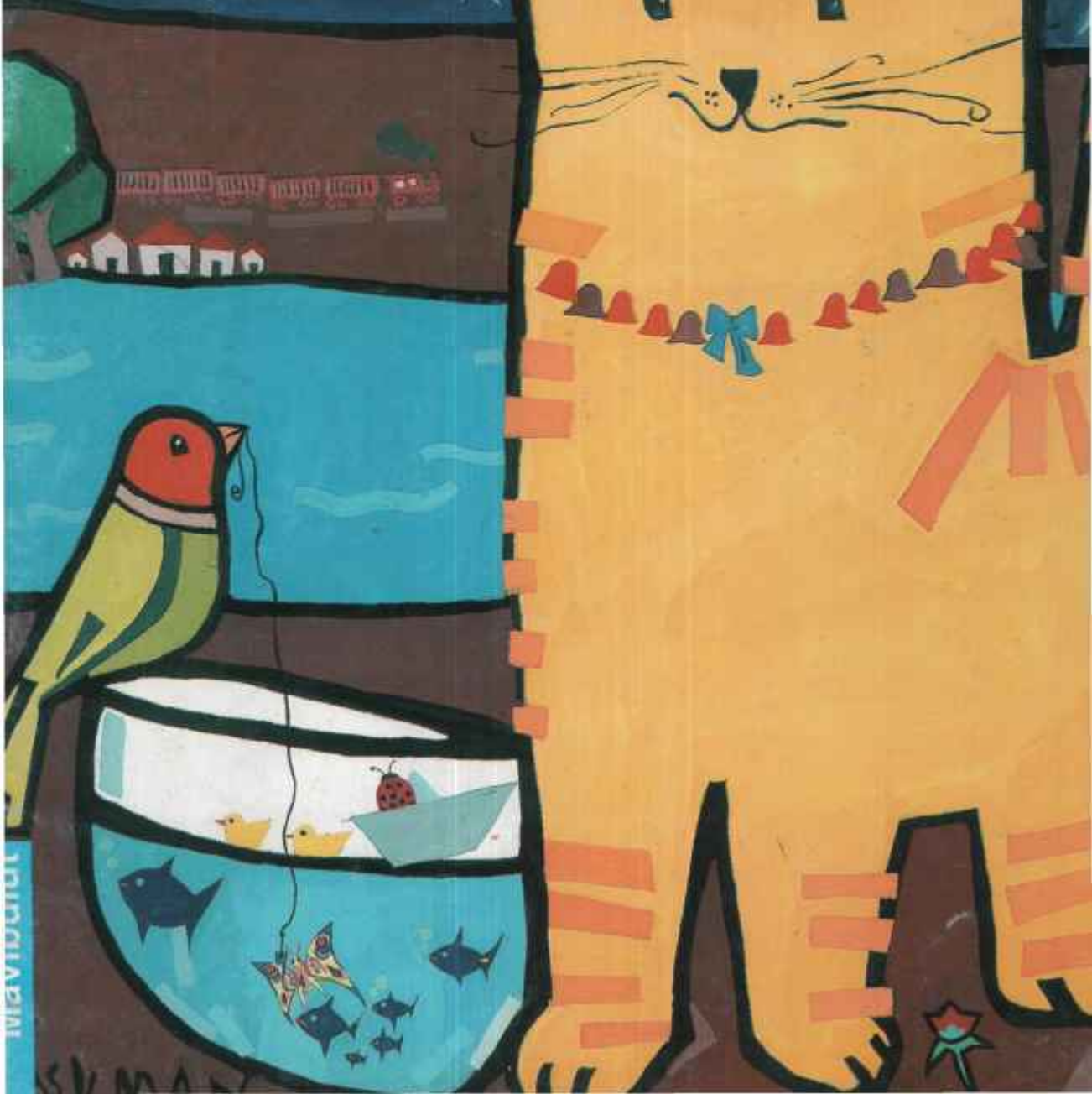

ISSN 1300-3291

Kırmızı Zifora

çocuklar için

Cilt: 5 Sayı: 57
Temmuz 1996

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare ISSN 1300-3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 5 * Sayı: 57 * Temmuz 1996

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 140.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 1.500.000TL

Taahhütlü: 2.220.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

Yurtdışı taahhütlü: DM85

Baskı: Ayhan Matbaacılık (501 28 65)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

Kapak: Asuman Ercan

Merhaba!

Temmuz sayımızla karşınıza geliyoruz, ama Temmuz ayını çoktan geçtik. Sizlere gönderdiğimiz mektubumuzda açıkladığımız gibi, bu yıl Kültür Bakanlığı Kütüphaneler Genel Müdürlüğü ne yazık ki Kırmızıfare'mize aboneliğini yenilemedi. Oysa üç yıldır Kırmızıfare'niz sizlere ulaştığı gibi Türkiye'nin en ücra köşesindeki kütüphanelere de ulaşıyor, bu kütüphaneler aracılığıyla da abone olma olanağı olmayan okurlarımız dergimizi izliyordu. Artık onların böyle bir şansları yok.

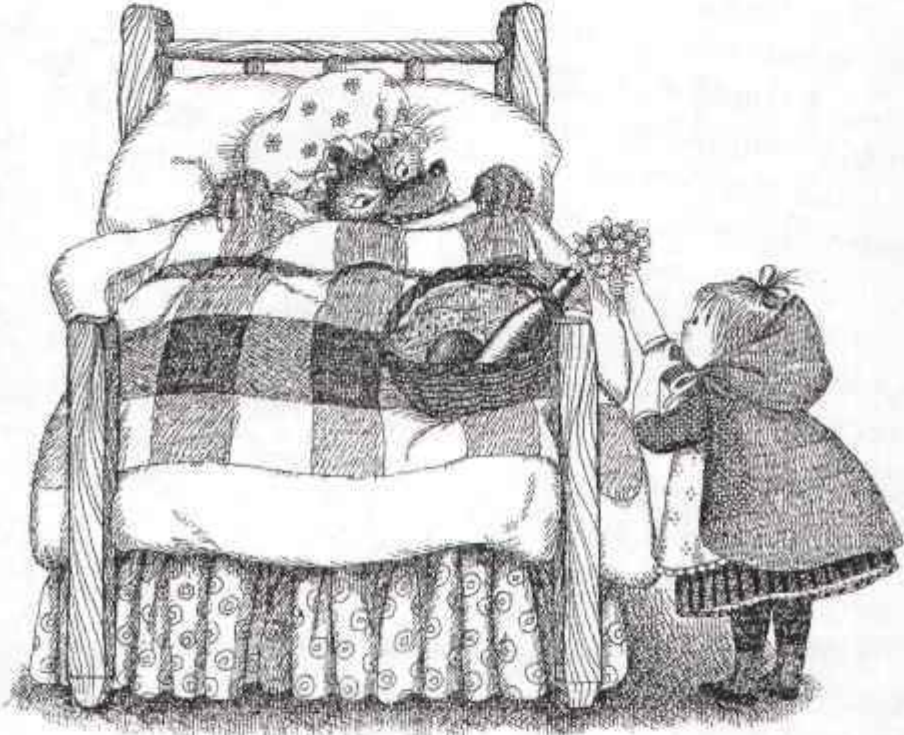
Onların böyle bir şansı yitirmelerinin yanısıra, biz de dergiyi çıkarmamızı sağlayan önemli bir parasal destekten yoksun kaldık. Bu konuyu mektupla da sizlere bildirdiğimiz için ayrıntılara girmeyip, üçüncü sayfamızdaki "Sütçü Kızla Kovası" adlı öyküyü sizlere sunuyorum. Galiba halimizi en iyi o anlatıyor.

Kırmızıfare'mizin bakanlık desteği olmaksızın ayakta durabilmesi, yani bağımsızlaşabilmesi için abone sayımızın artması gerekiyor. Bunun formülü de şu: Her abone bir abone bulursa kimseye bağımlı olmadan dergimizi çıkarabiliriz. (Üstelik bu sayımızdaki gibi siyah-beyaz baskıyla yetinmek zorunda kalmaz, Haziran sayımızdaki gibi, hatta daha çok renklenebiliriz.)

Sizlere güveniyorum. Gönderdiğimiz formlardan yararlanarak abone sayımızın artmasına katkıda bulunabilirsiniz. Biliyorsunuz, başka Kırmızıfare yok!

Sevgiler,

Fatih Erdoğan

Gyo Fujikawa

İçindekiler

Sütçü Kızla Kovası	3
Pufpuf Ayı	A.AMilne 4
Bilim-Oyun	Fatih Erdoğan 14
Fındıkfaresi	15
Ayı (son bölüm)	James Oliver Curwood 19
Oya'nın Odası	Melek Güngör 23
Bizim Sokakta Sergi Açtım	Gülten Karlı 28

Sütçü Kızla Kovası

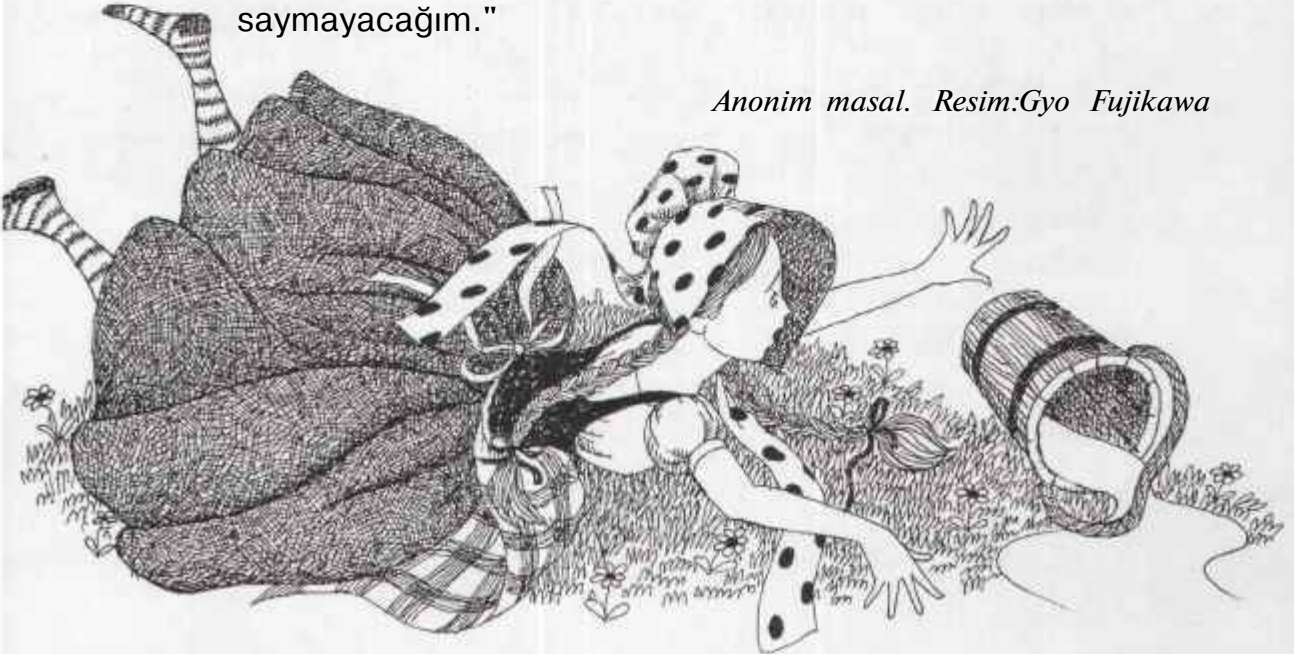
Kafasında kovasıyla süt taşıyan bir kız pazara gidiyordu. Bir yandan da satacağı sütün parasıyla satın alabileceği şeylerin hayalini kuruyordu yol boyunca.

"Tavuk alırım" diyordu. "Tavuklar yumurtlar. Yumurtaları pazarda satarım ve parasıyla kendime yeşil kurdeleli yeşil bir giysi alırım. Sonra panayıra giderim. Panayırda bütün delikanlılar benimle dans etmek ister. Bense hepsine şöyle bir gülüp reddederim."

Sütçü kız bu hayaller içindeyken birden ayağı bir taşla takılıverdi. Hem kendisi, hem de başındaki süt kovası yere kapaklandı. Kovadaki süt toprağa akıp gitti.

"Dersimi aldım," dedi sütçü kız. "Bir daha yumurtalarından çıkmadan civcivlerimi saymayacağım."

Anonim masal. Resim:Gyo Fujikawa

TAVŞAN'IN ÇOK MEŞGUL CHRISTOPHER ROBIN'İN ÖĞRENIYORUZ. A.A.M

4

O GÜN, Tavşan'ın çok meşgul olduğu günlerden biriydi. Uyanır uyanmaz, kendini çok önemli hissetti, sanki her şey ona bağlıydı. Bugün Tam Bir Şeylerin Organize Edileceği ya da Tavşan Diye İmzalanmış Bir Not yazılacağı ya da Diğerlerinin Bu Konudaki Görüşlerinin Alınacağı bir gündü. Bu sabah aceleyle Pufpuf a gidip, "Pekâlâ, gidip Domuzcuk'a anlatayım," demek, sonra da Domuzcuk'a koşup, "Pufpuf diyor ki, ama önce Baykuş'u görsem daha iyi olacak," demek için mükemmel bir sabahıtı. Herkesin, "Evet, Tavşan," ya da "Hayır, Tavşan," diyeceği ve Tavşan onlara açıklayana kadar bekleyeceği Kaptanlık günlerinden biriydi. Evinden çıktı ve ne yapacağını düşünerek ılık bahar sabahını içine çekti. Kangu'nun evi en yakınıydı ve orada Ru vardı ve Ru Ormandaki herkesten daha iyi, "Evet, Tavşan," ve, "Hayır, Tavşan," diyordu; ama, Kangu'nun evinde şu sıralar bir başka hayvan daha vardı. Durmadan

Sıçrayan Garip Kaplan; öyle bir Kaplan ki, ona yolu gösterecek olsan, o daima senin önünde olur, ama en sonunda bir yere gelip, gururla, "İşte, geldik!" desen, bu sefer ortalıkta gözükmezdi.

Tavşan bıyıklarını güneşte burarken, "Hayır, Kangu'ların evi olmaz," dedi düşünceli bir şekilde kendi kendine. Sonra oraya gitmeyeceğinden emin olmak için sola döndü ve Christopher Robin'in evine doğru yola koyuldu.

"Ne de olsa," dedi Tavşan kendi kendine, "Christopher Robin bana güveniyor. Pufpuf u, Domuzcuk'u ve Aahia'yı sever, ben de severim ama hiç akılları yok. En azından fark edilecek kadar yok. Baykuş'a da saygı duyuyor, doğru olarak yazmasa da PERŞEMBE yazabilen birisine saygı duymamak elde değil. Ama yazmak her şey demek değildir, Perşembe yazmanın hiçbir şey ifade etmediği günler olur. Kangu'ysa Ru'ya bakmakla çok meşgul, Ru çok küçük

OLDUĞU BİR GÜNDE BİZ SABAHLARI NE YAPTIĞINI

ne

Resimler: Ernest Shepard Türkçesi: Gülsevin Kırıl

ve Kaplan hiçbir işe yarayamayacak kadar çok sığıyor. Yani benden başka, işe yarar kimse yok. Gidip, yapılmasını istediği bir şey var mı diye sorayım ve onun için yapayım. Bugün tam bir şeyler yapılacak bir gün."

Neşeyle yola koyuldu, nehri geçti ve arkadaşlarıyla tanıdıklarının yaşadığı yere vardı. Bugün her zamankinden daha kalabalıktilar, çok meşgul olduğu için el sıkamadığı bir iki kirpiye başıyla selam verdi, diğerlerine önemli bir edayla, "Günaydın, günaydın," dedi ve küçük olanlara şefkatle, "Aa, demek buradasın," deyip, el salladı ve... gitti. Ardında öyle bir heyecan ve acaba-ne havası bıraktı ki, Hızlı Henry dahil mayıs

böceği ailesinin pek çok ferdi hemen Yüz Dönüm Ormanı'na seğırtip ağaçlara tırmanmaya başladılar. Böylece her ne olacaksa, olmadan önce tepeye varıp seyredebileceklerdi.

Tavşan, her geçen dakika kendini daha önemli hissederek Yüz Dönüm Ormanı'nın bitimine doğru koştu ve Christopher Robin'in yaşadığı ağaca vardı. Kapıyı çaldı, bir iki defa bağırdı, sonra geri yürüyüp,

pençeleriyle gözlerini güneşten koruyarak ağacın

5

olmak için yeşil ön
kapıya bir kez
daha gitti ve
yerde bir kağıt
parçası
gördü.

Üzerinde
sanki
kapıdan
düşmüş
gibi bir
toplu
iğne
vardı.

"İşte!" dedi

Tavşan, yeniden
neşelenerek. "Bir not
daha!"

Üzerinde şunlar yazılıydı:

DIŞ ARI ÇITTİM
EMEN DÖN CEM
MEŞKULUM
EMEN DÖN CEM

C.R.

tepesine doğru bağırdı. Sonra
tamamen geri dönüp, "Merhaba," ve
"Diyorum ki," ve "Benim, Tavşan!"
diye bağırdı, fakat hiçbir şey olmadı.
Sonra durdu ve dinledi ve her şey de,
onunla birlikte durdu ve dinledi,
Orman gün ışığında çok sakin,
durgun ve huzurluydu, ta ki yüz
kilometre tepesinde bir tarla kuşu
şakıyana kadar.

"Yazık!" dedi Tavşan. "Dışarı
çıkılmış."

Bütün sabahının mahvolduğunu
düşünerek gitmek üzereydi ki, emin

"İşte!" dedi Tavşan yeniden.
"Diğerlerine de anlatmalıyım." Ve
önemli bir edayla koştu gitti.

En yakın ev Baykuş'unkiydi, oraya
yöneldi. Baykuş'un kapısına gidip
kapıya vurdu ve zili çaldı ve zili

çaldı, tekrar kapıya vurdu; sonunda Baykuş kafasını uzattı ve, "Git başımdan, düşünüyorum—oh sen misin?" dedi. Konuklarını hep böyle karşıladı.

"Baykuş," dedi Tavşan kısaca. "Senin ve benim kafam akıl dolu, diğerlerinininkiye saman. Bu Ormanda, eğer düşünülecekse -ve düşünmek demekle düşünmeyi kastediyorum- bunu sen ve ben yapmalıyız."

"Evet," dedi Baykuş, "ben de öyle yapıyordum."

"Oku şunu..."

Baykuş, Christopher Robin'in notunu Tavşan'dan aldı ve nota sıkıntıyla baktı. Kendi ismi BAŞKUŞ'u yazabiliyordu ve Perşembe de yazabiliyordu, böylece Çarşamba olmadığını bilebiliyordunuz ve birisi omuzunun üzerinden bakıp "Eee?" demediği zamanlarda rahatlıkla okuyabiliyordu ve—

"Eee?" dedi Tavşan.

"Evet," dedi Baykuş, akıllı ve

düşünceli bir şekilde. "Demek istediğini anlıyorum. Kuşkusuz."

"Eee?"

"Kesinlikle," dedi Baykuş. "Aynen." Biraz düşündükten sonra, ekledi, "Tavşan, eğer sen bana gelmeseydin, ben sana gelmeliydim."

"Neden?" diye sordu Tavşan.

"Tam da bu yüzden," dedi Baykuş, bir an önce onu bu durumdan kurtaracak bir şey olmasını umarak.

"Dün sabah," dedi Tavşan ciddiyle. "Christopher Robin'i görmeye gittim. Dışarı çıkmıştı ve kapısında bir not vardı."

"Aynı not muydu?"

"Değişik bir nottu ama aynı şeyler yazıyordu. Çok garip."

"Şaşırtıcı," dedi Baykuş, nota yeniden bakarak, sonra bir anlığına, sanki Christopher Robin'i arı sokmuş gibi garip bir duyguya kapıldı. "Sen ne yaptın?" "Hiçbir şey." "En doğrusu," dedi Baykuş zekice.

"Eee?" dedi Tavşan yeniden, tam da Baykuş Tavşan'ın böyle

diyeceğini düşünürken.

"Kesinlikle," dedi
Baykuş.

Bir süre hiçbir şey düşünemedi, fakat sonra birdenbire aklına bir fikir geldi.

"Söylesene, Tavşan," dedi, "İlk notta tam olarak ne yazıyordu. Bu çok önemli. Her şey buna bağlı, ilk notta tam olarak ne yazdığına."

"Aslında bununla aynı şeyler yazıyordu."

Baykuş acaba onu ağaçtan atsam mı diye düşünerek ona baktı, ama sonra, bu işi daha sonra da yapabileceğini düşünüp, bir kez daha ne hakkında konuştuklarını anlamaya çalıştı.

"Tam olarak ne yazıyordu, lütfen," dedi, Tavşan'ı duymamış gibi.

"Yalnızca, 'Dış arı çıktım. Emen dön Cem.' yazıyordu. Bunun gibi, bunda bir de 'Meşkulum. Emen dön Cem.' yazıyor.

Baykuş rahatlayarak iç geçirdi.

"Ya!" dedi Baykuş. "Şimdi nerede olduğumuzu biliyoruz."

"Evet, ama Christopher Robin nerede?" dedi Tavşan. "Sorun bu."

Baykuş nota bir kez daha baktı.

Onun gibi eğitimli biri için, bunu okumak kolaydı. "Dış arı çıktım. Emen dön cem. Meşkulum. Emen dön cem."--bir nota yazılabilecek doğal şeyler.

"Ne olduğunu anlamak çok kolay, Tavşancığım," dedi Baykuş. "Christopher Robin Cem ile bir yerlere gitmiş. O

ve Cem meşgullermiş. Son zamanlarda Ormanda bir Cem gördün mü?"

"Bilmiyorum," dedi Tavşan. "Ben de bunu sana sormaya gelmiştim. Nasıl biridir?"

"Pekâlâ," dedi Baykuş, "Genellikle--"

"En azından," dedi, "tam da dedikleri gibi--"

"Tabii ki," dedi, "şeye bağlı--"

"Aslında," dedi Baykuş, "gerçek şu ki," dedi açıkça, "bilmiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Tavşan. Ve Pufpufu bulmaya koştu.

Çok fazla uzaklaşmadan bir patırtı duydu. O da durdu ve dinledi. Patırtı suydu:

PUFPUFÜN PATIRTISI

Kelebekler uçuyor,
Kış günleri geçiyor,

Çuhaçiçekleri açıyor,
Görmeye değer.
Kumrular ötüşüyor,
Orman canlanıyor,
Menekşeler mor mor açıyor,
Yeşillenmiş her yer.
Bal arıları vızıldıyor,
Minik kanatları vınn diyor,
İşte yaz, yaz geliyor,
Koşup oynaşana.
İnekler sanki ötüşüyor,
Kumrularsa möö diyor,
Pufpuf ise pufluyor,
Güneşin altında.
Gelen gerçekten bahar,
Şakıyor bütün kuşlar,
Ve tüm ağaçlar, yapraklar,
Duydun değil mi?
Guguk kuşu yalnızca ötmüyor,
Guguk guguk diye haykırıyor,
Pufpufsa durmadan pufluyor,
Bir balon gibi.

"Merhaba, Pufpuf," dedi Tavşan.
"Merhaba, Tavşan," dedi Pufpuf
dalgın dalgın.

"Bu şarkıyı sen mi yaptın?"

"Ben yaptım sayılır," dedi Pufpuf.
"Akıllı olmak gerekmiyor," diye ekledi
alçakgönüllülükle, "Neden biliyor
musun, Tavşan, bazen bana ilham
geliyor."

"Ya!" dedi Tavşan. Ona hiç ilham
gelmiyordu, o hep gidip bir şeyleri
getirmek zorunda kalıyordu. "Sen hiç
Ormanda Cem gördün mü?"

"Hayır," dedi Puf puf. "Yalnızca
Kaplan gördüm."

"Onun bir faydası olmaz."

"Hayır," dedi Pufpuf. "Ben de
sanmam."

"Domuzcuk'u gördün mü?"

"Evet," dedi Pufpuf. "Sanırım onun
da bir faydası olmaz, değil mi?" diye
sordu usulca.

"Bu, bir şey görüp görmediğine
bağlı."

"Beni gördü."

Tavşan yere, Pufpuf un yanına
çömeldi, sonra böyle kendini daha az
önemli hissedip, yeniden ayağa
kalktı.

"En sonunda şu noktaya geliyoruz,"
dedi.

"Bugünlerde

Christopher Robin sabahları ne yapıyor?"

"Ne gibi?"

"Son günlerde onu sabahları bir şey yaparken gördün mü?"

"Evet," dedi Pufpuf. "Dün birlikte kahvaltı ettik. Çam ağaçlarının altında. Ben küçük bir sepet yapmıştım, küçücük, ufacık bir sepet, hani hep bildiğin irice sepetlerden. İçinde..."

"Evet, evet," dedi Tavşan, "Ama kahvaltıdan sonra demek istiyorum. Onu hiç saat on bir ve on iki arasında gördün mü?"

"Pekâlâ," dedi Pufpuf, "Saat on birde... Saat on birde... Eee... Saat on birde, ben genellikle saat on birde eve giderim, çünkü yapacak bir iki şeyim olur."

"Peki, o zaman, on biri çeyrek geçe?"

"Eee..." dedi Pufpuf.

"On bir buçuk."

"Evet," dedi

Pufpuf. "On bir buçukta veya biraz

daha geç bir saatte onu görebilirim."

Ama şimdi düşündükçe, hatırladı ki, Christopher Robin'i hiç bu kadar geç bir saatte görmemişti. Sabahları değil. Öğleden sonraları görmüştü,

akşamları görmüştü, kahvaltıdan önce görmüştü, kahvaltıdan hemen sonra görmüştü. Ama kahvaltıdan sonra, Christopher Robin aceleyle, "Görüşürüz, Pufpuf," diyor ve yok oluyordu.

"İşte mesele bu," dedi Tavşan.

"Nereye?"

"Belki bir şey arıyordur?"

"Ne?" diye sordu Tavşan.

"Ben de tam bunu soracaktım," dedi Pufpuf. Sonra ekledi, "Belki de aradığı, aradığı..."

"Cem mi?"

"Evet," dedi Pufpuf.

"Cem."

Tavşan ona dik dik baktı.

"Pek yardımcı

olmuyorsun," dedi.

"Hayır," dedi Pufpuf. "Ama çalışıyorum," diye ekledi usulca.

Tavşan ona çabası için teşekkür etti ve gidip Aahia'yı göreceğini ve isterse Pufpuf'un da gelebileceğini söyledi.

Ama yeniden ilham geldiğini hisseden Pufpuf, Domuzcuk'u bekleyeceğini söyledi, Tavşan'a güle güle dedi ve Tavşan gitti.

Ama Domuzcuk'u ilk gören Tavşan oldu. Domuzcuk o sabah kendine bir demet menekşe toplamak için erken uyanmıştı. Onları toplamış ve tam evinin ortasında bir vazoya koymuştu ki, hiç kimsenin Aahia için bir demet menekşe toplamamış olduğunu fark etti. Bunu

düşündükçe, hiç kimsenin kendisi için bir demet menekşe toplamadığı bir hayvan olmanın ne kadar üzücü

olduğunu daha çok düşündü.

Böylece kendi kendine "Aahia, Menekşeler," ve "Menekşeler, Aahia," diye yineleyerek, dışarı fırladı.

Unutmasın diye kendi kendine yineliyordu, çünkü bugün öyle bir gündü. Büyük bir demet menekşe

topladı ve onları koklaya koklaya neşeye yola koyuldu. Taa ki Aahia'nın yanına gelinceye kadar.

"Eeee, Aahia," diye biraz endişeyle söze girdi Domuzcuk, çünkü Aahia meşguldü.

Aahia ona toynaklarından birini salladı.

"Yarın," dedi Aahia. "Veya ertesi gün."

Domuzcuk biraz daha yaklaşıp ne olduğuna baktı. Aahia yere üç çubuk koymuştu ve onlara bakıyordu. İki çubuğun uçları birbirine değiyor, ama diğer uçları değmiyor, üçüncü çubuksa üstlerinde tersine duruyordu.

Domuzcuk bunun bir çeşit tuzak olabileceğini düşündü.

"Oh, Aahia," diye başladı yeniden, "yalnızca..."

"Küçük Domuzcuk, sen misin?" dedi

Aahia, yine çubuklara bakıyordu.

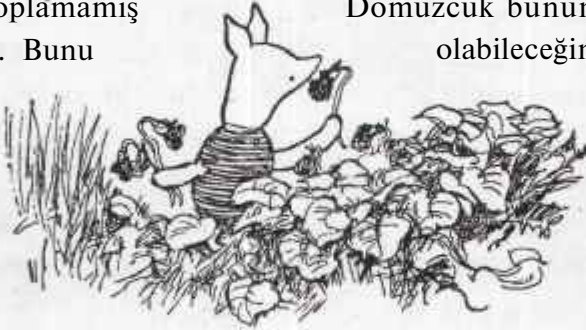
"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Domuzcuk.

"Bu bir A."

"Oo," dedi Domuzcuk.

"Bir O değil, bir A," dedi Aahia

ciddiyetle.

"Duymuyor musun, yoksa Christopher Robin'den daha eğitilmiş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Domuzcuk önce.

Sonra hemen,

"Hayır," dedi. Ve daha da yaklaştı.

"Christopher Robin bunun bir A olduğunu söyledi. Ve biri benim ölümü çiğnemedikçe, bu bir A olarak kalacak," diye ekledi Aahia sertçe.

Domuzcuk hızla geri sıçradı ve menekşelerini kokladı.

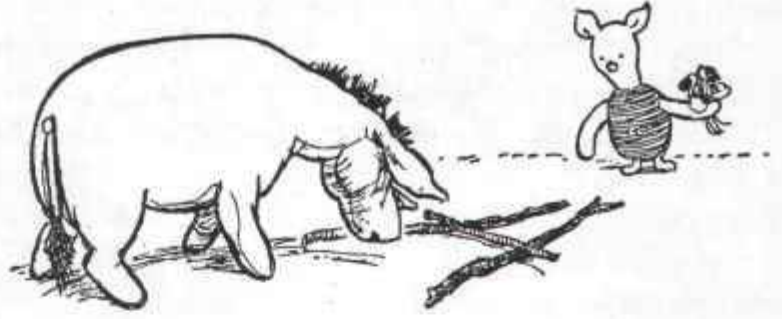
"A ne demek biliyor musun, küçük Domuzcuk?"

"Hayır, Aahia, bilmiyorum."

"Öğrenmek demek, Eğitim demek. Senin ve Pufpuf'un bilmediği bir sürü şey demek. İşte A bu demek."

"Ya," dedi Domuzcuk. "Yani öyle mi demek?" diye açıkladı çabucak.

"Sana söyleyeyim. İnsanlar ormana gelir giderler ve derler ki, Yalnızca Aahia bu, öyleyse sayılmaz. İleri geri konuşup, 'Ha ha ha!' diye gülerler, ama A'nın ne olduğunu bilirler mi? Bilmezler. Bu onlar için yalnızca üç çubuktur. Ama eğitilmişler için -dikkat et küçük Domuzcuk- eğitilmişler için,

yani Pufpuf'lar ve Domuzcuklar gibilerin dışındakiler için, bu büyük ve muhteşem bir A'dır."

Domuzcuk sıkıntıyla bir adım geriye gitti ve yardım edecek birisi var mı diye çevresine bakındı.

"Tavşan geliyor," dedi neşeyle.

"Merhaba, Tavşan."

Tavşan önemli bir edayla geldi, Domuzcuk'a başıyla selam verdi ve "Ah Aahia," dedi, bir iki dakika sonra "Hoşça kal," diyecek birisinin ses tonuyla.

"Sana sormak istediğim bir soru var, Aahia. Bugünlerde Christopher Robin'e sabahları ne oluyor?"

"Ben neye bakıyorum?" dedi Aahia, hâlâ çubuklara bakıyordu.

"Üç çubuğa," dedi Tavşan kısaca.

"Gördün mü?" dedi Aahia Domuzcuk'a. Tavşan'a döndü, "Şimdi sorunu yanıtlayabilirim," dedi ciddiyetle.

"Teşekkür ederim," dedi Tavşan.

"Christopher Robin sabahları ne mi yapıyor? Öğreniyor. Eğitimli birisi oluyor. Bilgiyi keşfediyor. Ben de kendi çapımda, doğrusunu söylemek gerekirse, onun yolunda gidiyorum. Örneğin şu önümde duran..."

"Bir A," dedi Tavşan, "Ama pek güzel bir A değil. Neyse, gidip ötekilere anlatayım."

Aahia önce önündeki çubuklara, sonra Domuzcuğa baktı.

"Tavşan, bunun ne olduğunu söyledi?"

"Bir A," dedi Domuzcuk.

"Ona sen mi söyledin?"

"Hayır, Aahia, söylemedim. Sanırım kendisi biliyordu."

"Biliyor muydu? Yani bu A meselesi Tavşan'ın bilebileceği bir şey mi?"

"Evet Aahia. Tavşan akıllıdır."

"Akıllı!" dedi Aahia aksi aksi, bir yandan da ayağıyla üç çubuğu ezerken. "Eğitim!" dedi Aahia, acı bir şekilde altı çubuğunun üstüne atlarken. "Öğrenim dediğin nedir ki?"

diye sordu Aahia, on iki çubuğunu havaya fırlatırken.

"Tavşan'ın bile bileceği bir şey! Peh!"

"Düşünüyorum ki—" diye başladı Domuzcuk sıkıntıyla.

"Düşünme," dedi Aahia.

"Düşünüyorum ki, Menekşeler çok güzel," dedi Domuzcuk. Ve menekşe demetini Aahia'nın önüne serip, sıçradı gitti.

Ertesi sabah Christopher Robin'in kapısında asılı duran notta şunlar yazıyordu.

DIŞARI ÇIKTIM

HEMEN DÖNECEĞİM

C.R.

Bu da, niçin tüm orman sakinlerinin -Cem dışında tabii ki- Christopher Robin'in sabahları neyle uğraştığını bildiğini açıklıyor.

Geçen sayının çözümü:

Geçen sayımızdaki bilim-oyunumuz bir soruyla bitmişti: Uludağ'ın tepesinde niye kar var? Birçoğunuzun cevabı hazırды tabii. Dağların yüksek yerlerinde ısı düşüktür de ondan. Peki, yükseldikçe ısı düşüyorsa İkarus'un kanatlarının mumu neden yükseldikçe eriyor? Tersine yere yakınen erimesi gerekirdi değil mi? Çünkü eğer yere yakınsak yerküre güneşin ısını bize daha kolay yansıtır. Bazılarınızın sesini duyar gibiyim: "Bir de basınç konusu var!"

Evet, bir de basınç konusu var. Basınç düştükçe ısı da düşer. Uludağ'ın tepesindeki basınç deniz seviyesindeki basınçtan daha az olduğu için yüksek yerlerde ısı düşüktür. (Basınç yükselince de ısı yükselir. Bakınız mutfaktaki düdüklü tencerenin çalışma ilkesi. Bu tür tencerelerin neden öteki tencerelerden daha çabuk pişirdiğini hemen büyüklerinize sorun, size açıklasınlar.) Bu nedenle efsanedeki İkarus'un kanatlarını tutan mumların yükselince eriyeceğine ilişkin cümle bilimsel değil. Ama tabii ki efsaneler bilimsel olmak zorunda değildir. Değil mi ama? Biz efsanelerden bilimsel bulguları elde etmek için yararlanırsınız. Jeolog bir arkadaşım var. Ünlü bir jeolog. Avrupa Bilimler Akademisi Ödülü olan ve yerkürenin oluşumuyla ilgili önemli ve yeni bir teori geliştirerek o ana kadar

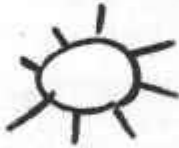
bilinenlerin doğru olmadığını ortaya koyan bir bilim adamı. İşte bir gün bu arkadaşımın evine gittiğimde kitaplığında uzakdoğu ülkelerinden birinin yerel masallarını kapsayan birkaç kitap görmüştüm. Bu kitaplar jeoloji kitaplarının arasında duruyordu. Arkadaşım açıkladı. "Masalları okuyorum, Çünkü masallarda bazen örneğin şöyle bir bölüm olabiliyor: Sonra da yer yarıldı ve içinden bir ateştopu çıktı. Bu bölüm üzerine düşünüyorum. Bu masalı ilk anlatan kimse belki de yaşadığı bir olaydan yola çıktı. Yani, belki de jeolojik bir yer hareketi oldu ve masalın anlatıcısı bunu dile getiriyor. İşte bu masal sayesinde biz jeolojik

oluşumlara ilişkin bilgilerimizi zenginleştirebiliyoruz. Nasıl?

Edebiyatın elle tutulur yararları da varmış, değil mi?

Yeni bilim-oyunumuz önümüzdeki sayıda.

Basınç ve
ısı düşük

Basınç ve
ısı yüksek

Fındıkfarezi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

BENİM ANNEM

Annelerin en güzeli
Benim annem benim annem
Annelerin en tatlısı
Benim annem benim annem

Bahar gelince
Yapraklarında gillen açan
Kız gelince kor gibi beyaz teni
Yaz gelince sergi dolan gözleri
Sonbaharın serin rüzgarında
Sarımsı sarımsı sarımsı sarıların

Serri rüzgarı unutturum ben
İlkbahar gelince yeşil gözlerinden
Yaz gelince denizde sıçrayan su damkalarını
Benzerim göz yaşına.

Yazan: Ekin ÇİLİNGİR
G.O.R İlkokulu 3/E

Yerinehalik Ankara

NE BİRLEŞECEK BAŞKA İNSANLARIMIZ.

NE DE GİDECEK BAŞKA BİR DÜNYAMIZ VAR:

Kentsel ve kırsal yaşam birbirine bağlı iki sorun ve yaşamın önemli birer parçası.

Ama bu sorunu başta biz şehirliler yani burada olan çağa insan yaratıyor.Önce fabrikaları kuruyoruz sonra onlara işçi aramaya koş köylülere, onları hayatlarından koparıyoruz. alıştıkları yaşamdan ayırıp getiriyoruz sonra tanımadıkları farklı bir hayatla başbaşa bırakıp gidiyoruz.

Fabrikalarda çalışıp çok az para alınca ilk ve son çare olarak gece kondu yapıyorlar.Belki gece kondularını İstanbul'un suyunu sağlayan Terkos Göl 'ünün yanına kurdular ve bilinçli ya da bilinçsiz olarak kanalizasyonunu göle akıtıyorlar .Tabii bu sorun büyük ölçüde onların değil belediyenin suçu.eğer onlara iyi bir alt yapı sağlansaydı bunların hiç biri olmazdı.

Bunlar bir yana kentteki insanlarla Bir çatışma içinde bulurlar kendilerini ne kendi kültürlerini burda Bulurlar ne de sefirin kültürüne ayal: uydurabilirler.böylece geri dönmeleri Önemli doğar,.Ama bu sırada is isten geçmiş olur . Çünkü köyde onları çoğunlukla ekonomik olarak geçindirecek bir kaynak kalmaz.Ve köy kültürlerini de az da olsa kaybederler.Bunların yanı sıra çoğu zaman şehirde onları küçük gören bir kesim tarafından ezilirler bu da normal olarak onlara zarar gel ir.

Tüm bunların yanı sıra şehrin olumlulukları da var mesela:Çocuklarına daha iyi bir eğitim sağlayabilirler ve kadınlar köyde onlar için çok zor olan erkeke karşı söz hakkını temizliğe giderek.fabrikada çalışarak yani para kazanarak az da olsa elde edebilir.

Türkiye'de kırsal, kesimin ve kentsel kesimin birlikte yaşaması içinde bulunduğumuz durumda imkansız..Çünkü ekonomi, kültürel farklılıklar,eğitim farklılıkları vs büyük şehir, kırsal kesim farklılıkları bunu kötü bir sona iter.Eğer ki kırsal kesim de yaşayan insanları da bizimle bir tutup onların da insan olduğunu kabullenip, aynı ilgiyi gösterirsek ancak bu mümkün olur.Fakat bunu yapmak için hiç bir insanın ikinci sınıf olmadığını mesleği,kültür şartları ne olursa olsun insan insandır deyip onun daha iyi bir eğitim alması için çalışmak gerek ,

Doğaya gelince aslında ne köylüler ne de şehirliler yerleri tükürmemekle ..minicik bir çöp atmamakla dünyanın temizlenemeyeceğini bilmiyorlar. Dünyanın temizlenmesi için hepimizin birlikte olup savaşları.şiddeti unutup sevgiyle bütünleşip gerçekten isteyerek,birşeyler yapabileceğimize inanarak çalışmamız lazım ..

Işıl Cınmen

Doğa yok olmaya yüz tutmuş bir durumda bazı insanlar çöpkutusunu uzakta bulup, çöpü oldukları yere atarlar bence böyle tipler çevre kirliliğinin bilincindedir ama tembelliklerinden buna önem vermezler.(Bunu hepimiz yaparız aslında)

Ve bunların yanı sıra doğal dengeyi yine bilinçsizlikten fena **halde** bozan 1984 yılında Hindistan'da ki böcek ilacı faciası ve hemen arkasından 1986' da Sovyetler Birlik'in de ki Cernobil nükleer santralinden bütün Avrupa'ya yayılan radyasyon bu konudaki savaşın gereğini ve birlikte mücadelenin gereğini birkez daha acı bir şekilde ortaya koydu.

21.yy. içinde 1 milyarı aşkın insanın açlık ve oarasızlıktan öleceği hesaplanıyor. Bu da doğal dengenin bozulduğunu bir kez daha ortaya koyar.

Çevre kirliliğine bir örnek daha: FABRİKA ATIKLARI !!! bu belediyeye yüklenmesi gereken suçlardan biri. Sanayileşme aldı basını anlıyor, önlemlerse buna ayak uyduramıyor. Sanayileşirken batıyoruz. Tabi bunu da sadece Türkiye için söyleyebilirim.

LÜTFEN lütfen bir şeyler yapalım! Daha dün gördüğüm martılar bugün elveda cıgıllıklarıyla yokolmasın. İnsanlar ağlamasın , çiçekler solmasın, silah için yani insanı hayvanı öldürmek için nükleer santraller kurulmasın, dalgalar her zaman bize umut ve sevgi versin, **güneş** tüm parlaklığıyla bize merhaba desin, aydede bize küsmesin, barış bir daha hiç gitmemek üzere geri gelsin, içimize çektiğimiz hava her solukta bizi öldürmesin. Bunları ancak biz insanlar yapabiliriz. köylüsüyle , kentlisiyle birlikte hep beraber ayırım yapmadan, Irk, din, dil ne fark eder, önemli olan içimizdeki insanlık, beyaz, siyah, sarı diye gözetmeden. Çevremizi temizlemek zorundayız . bu ateşi biz yakmadık ama biz söndürüceğiz ! Çünkü bu dünya bizim ve biz , sizinle, onlarla, iyisiyle , kötüsüyle yaşamak zorundayız.

Neden daha güzel bir dünya olmasın?

IŞIL CİNMEN

Esin Ekmekçi

★23 NİSAN★

Bugün büyük bir bayram.
Meclisi kurar,
Yurdu kurtarır,
Atatürk'ten bize armağan.

★

Anıta'da topsesteri duyuklugundabile,
Toplandı vatan.
Atatürk meclise,
Oldu başkan.

★

AGACIN MACERASI

Önce kestiler kökünden,
Ağırdılar Yuvarından.
İnce ince dildiler,
Hamur haline getirdiler.
Yoğurdular, yoğurdular,
Beni kâğıt yaptılar.
Üzerine gazı yazıp attılar. Ellerinden,
Sonra kirtasiyeye gönderdiler. Dünyanın en sıcak insanı
Aldı beni bir çocuk.
Onunla arkadaş olduk,
Mutlu olduk.

★

BİZİN SOKAĞIN
ÇOCUKLARI

Ne tatlıdır bilseniz,
Bizim sokağın çocukları.
Hepsi çok ~~çok~~ ^{cici} sevgililerdir,
Bizim sokağın çocukları.

★

Onlar hep el ele,
Hep beraber, mutludur.
Her zaman neşelidir,
Bizim sokağın çocukları.

★

ANNEM

Dünyanın en güzel rengi
Gözlerinin renginden,
Dünyanın en değerli altını
Kalbinden,

Dünyanın en yumuşak pamuğu,

Ve en güzel çiçeği seriden
Daha güzel olamaz.

★

Esin

Ekmekçi

EN KÖTÜ CANAVAR

Birgün sordum kendime,
"En kötü canavar kimdir?" diye,
Paşınadım, taşındım ama yine,
Bulamadım ben onu.

★

Cahillik olsa gerek,
Evrendeki en kötü canavar.
Okumalı her zaman.
Gülsümlü her insan.

★

KIŞ GELİYOR

Yağmur, kar, dolu,
Yağar doludolu.
Rüzgâr eser,
Üşütür hepimizi.

★

Veriz elmayı,
Alırız gıdayı.

Gıyemiz güllükleri-
Üşitemeyiz kendimiz

E. Şenku

★Sana★
(1992)

AYI

SON BÖLÜM

"Ayı" filminin romanı

James Oliver Curwood

Türkçesi: Ali Avni Öneş

BİR AİLE

Yangından sonra günler boyunca yürüyüşü Niua yönetti. Dünyaları artık kapkara ve cansız bir yıkıntılar ülkesiydi. Miki hangi yöne doğru gitmek gerektiğini bile bilmiyordu. Eğer geçirdikleri yangın ufak çapta olup, geniş bir alana yayılmamış olsaydı, gezine gezine kömürleşmiş bölgeden çıkabilirlerdi. Fakat alevler ülkeyi silip süpürmüştü ve göllerle

ırmaklara sığınmayı başarmış olan yaratıkların yarısı için şimdi açlıktan ölmekten başka bir son olamazdı.

Fakat Niua ile onun cinsi için durum böyle değildi. Onun gidişinde ve afet önünde kaçışındaki yön buluşunda en ufak bir kararsızlık görülmemişti. Bir canlı varlık bulmak için tutacağı doğrultuda da bir an tereddüt etmedi. Bir ok gibi kuzey-batıya yollandı. Bir göle

rastladıklarında Niua varış noktalarının karşısına erişinceye kadar gölü dolaşüyor, sonra yine kuzey-batıya yöneliyordu. Yalnızca kısa dinlenme aralarıyla gece gündüz durmadan yürüyordu. İkinci günün sabahında Miki ayıdan daha bitkindi.

Yola çıktıkları yerden başlayarak çeşitli belirtiler ateşin sönmekte olduğunu gösteriyordu. Yeşil ağaç adacıklarına alevlerin dokunmamış olduğu bataklıklara hatta solup sararmamış çayır parçalarına rastladılar.

Böyle yerlerde bol bol yiyecekler buluyorlardı. Buralar yakalanmaları birbirinden kolay sayısız av hayvanının sığınağı olmuştu. Bununla birlikte Niua hayatında ilk defa olarak yiyeceğin bol bulunduğu bir yerde eğlenip kalmayı reddediyordu. Altıncı gün, yangına karşı bir sığınak aramış oldukları gölden bu yana yüz elli kilometrelik bir mesafe aşmışlardı. Burası yüksek ağaçlıkların geniş ovalar ve sayısız göllerle arka arkaya sıralandığı, akarsuların çağıldadığı iyi bir av arazisiydi. İyice sulandığından ve su tepelikler arasında gölden göle aktığından güney bölgesi gibi kuraklık çekmemişti.

Bir ay Niua ve Miki bu yeni cennette avlandılar ve tekrar şişmanlayıp rahatladılar.

Bir eylül günü, bir bataklığın

kıyısında garip bir yapıya rastladılar. Miki önce bunu bir kulübe sandı. Fakat kulübeden daha ufak, Le Beau'nun kendisini kapattığı kafesten daha büyüktü. Ağır kütüklerden yapılmıştı. Bu kütükler birleştirilmemiş, altı ya da sekiz parmak genişliğinde aralıklarla sıralanmıştı ve sonuna kadar açık bir kapısı vardı. Bu tuhaf yapıdan kuvvetli bir kurumuş balık kokusu geliyordu. Bu koku Miki'yi iğrendiriyorsa da, Niua'nın ağzını sulandırıyor, köpeğin onu başka bir yere çekip götürmeye çalışmasına direniyordu. Sonunda arkadaşının bu zevksizliğine içerleyen Miki kendi başına avlanmak için onu orada bıraktı.

Niua başını ve omuzlarını delikten içeri sokma cesaretini buluncaya kadar biraz zaman geçti. Balık kokusu küçük gözlerini parlatıyordu. Çekine çekine bu garip kafesin içine girdi. Hiçbir şey olmadı. Balığı gördü, onu yemek işten bile değildi, ama erişebilmesi için bir sırığın üzerine basması gerekiyordu. Ağır ağır yaklaşıp sırığa dayandı ve... çatırr!

Gövdesine bir kurşun yemişi gibi geri döndü. İçeri girdiği yerde artık bir açıklık yoktu. Sırığın zemberek işlevi gördüğü asma kapı inmiş ve Niua hapsolmüştü. Öfkelenmedi, durumunu sakince kabullendi.

Şüphesiz ki, içinden kütüklerin arasından süzölebileceği kadar bir aralık bulabileceğini hesaplamıştı. Birkaç koklamadan sonra balığı yemeye başladı. Bu hoş kokulu ziyafete iyice dalmış olduğu bir sırada bir kıızılderili birkaç metre ötedeki cüce bir sedir kümesi arasından çıktı, sonra durumu çabuk kavrayarak sırtını dönüp kayboldu.

Yarım saat sonra bu kıızılderili yeni bir posta merkezinin yakınında kurulmuş olan binaların yükseldiği bir açıklığa koşarak geldi. Kumpanyanın mağazasına yöneldi. Döşemesi kürklerle kaplı bir büroda beyaz bir adam bir kadına doğru eğilmişti. Kıızılderili onları görünce güldü. Postanın adamları kısa bir süre önce evlendiklerinde kendilerine büyük bir şölen vermiş olan bu ikisine Sakavavin adını takmışlardı. Kıızılderili girince:

"Evet, ayıyı yakaladık," dedi. "Fakat bu bir na-pao (erkek), yavrusu yok. İskvao Nanette."

Beyaz adam gülmeye başladı:

"Bir erkek ayı ha! Onu salıverelim Mutag. Kürkü bir işe yaramaz. Yapacaklarımızı görmek için sen de bizimle gelir misin, Nanette?"

Kadın başıyla olumladı. Sonra da hayatın bütün sevinçlerini içine alan bir gülümsemeye:

"Evet, onun gitmesini görmek hoş

olacak."

Challoner bir elinde bir balta tutarak ve öteki elini Nanette'e vererek yola koyuldu. Mutag her ihtimale karşı hazır olan tüfeği ile peşlerinden geliyordu. Challoner uzaktan gözlemek için sedir ağaçlarının arkasında durdu. Sonra Nanette'in kafesin içindekini görmesi için dalları araladı. Artık kızgın kızgın kafesin içinde dolaşmaya başlamış olan Niua'yı görünce kadın bir an nefesini tuttu. Birdenbire hafif bir çığlık attı. Sedir ağaçlarının perdesi arasından kendini ileri attı.

Kötü durumdaki arkadaşından ayrılmayan Miki kafese yaslanıp yatmıştı. Kütüklerin dibindeki toprağı kazmaktan bitkin düşmüş olan köpek Nanette'i en fazla yirmi metre kadar ötesinde dikilir görünceye kadar ne bir şey duymuş, ne bir şey hissetmişti. Yüređi yerinden fırlayıp, sanki ağzından dışarı çıkacaktı. Bir an gözlerini dikip baktı. Sonra ani bir inleyişle ona doğru atıldı. Acı bir uluma kopardı. Challoner baltasını kaldırıp ağaç kümesinden fırladı. Fakat köpek çoktan Nanette'in kucağındaydı. Challoner şaşkınlıkla haykırdı ve elinden baltasını düşürdü. Ağzından tek bir sözcük çıktı:

"Miki!"

Mutag aptallaşmış bir halde kadınla erkeğin garip ve yabani görünüşlü bir

hayvanın çevresinde bir araya geldiklerini gördü. Ayıyı unutmışlardı. Sahibini ve çok sevgili hanımını tekrar bulmanın sevinciyle deliye dönen köpek de artık onu düşünmüyordu. Ancak Niua koca bir "Vur!" sesi çıkararak onların dikkatini kendi üzerine çekti. Miki şimşek gibi kafese döndü ve iki kazık arasından burnunu uzatarak ayıyı koklamaya başladı. Bir yandan da kuyruğunu salayarak olanları anlatmaya çalışıyordu.

Challoner yavaşça kapana yaklaştı. Kafasında buraya kapanmış olan koca canavardan başka her şeyi unutturan bir düşünce doğmaya başlıyordu. Miki'nin bir zamanların yavru ayısından başka bir hayvanla dostluk kurması imkansızdı. Niua burnunun ucunu iki kazık arasından çıkarmıştı ve Miki onu yalıyordu! Challoner elini Nanette'e doğru uzattı ve kadın yanına gelince ona, tek kelime söylemeden sahneyi gösterdi. Sonra ağır ağır konuştu:

"Bu o sana anlattığım ayı yavrusu Nanette. O zamandan bu zamana kadar dostlukları süregelmiş. Ben ana ayıyı öldürelili bir buçuk yıl oldu. İkisini iple birbirine bağlamıştım. Niçin Miki'nin bizi kulübede bırakıp gittiğini anlıyorum. Ayının yanına dönmüş.

Bugün Pas'dan hareket ederek doğru kuzeye giderseniz ve kayığınızı Fare Irmağı ya da Grassberry'nin kolları üzerinde suya indirirseniz Geyik Irmağı'ndan aşağı inerken kürek çeker ya da onu akıntıya bırakırsınız ve bu adı taşıyan gölün doğu kıyısı boyunca Cochrane'a ve Banyo Gölü postasına kadar gelirsiniz. Burası bütün kuzey ülkelerinin en güzel yerlerinden biridir. Üç yüz kadar kızılderili, melez ve Fransız oralara kürk satmaya gelir. Onlar arasında Banyo Gölü'nün evcilleşmiş ayısının hikayesini bilmeyen kadın ve çocuk yoktur.

Ayı parlak bir tasma takar ve büyük bir köpeklerle dolaşır. İrileştiği ve yağlandığı için fazla uzaklaşmaz. Yazılmamış, ama herkesin uyduğu bir kurala göre ona kimse bir kötülük yapmaz ve kumpanya binalarından en az sekiz kilometreden yakınına ayı tuzağı kurulmaz.

Zaten ayı asla daha uzağa gitmez. Kışla birlikte uzun uyku zamanı gelince kumpanyanın mağazası altında kendisi için yapılmış olan derin ve sıcak kovuğa girer.

Gece bastırınca, arkadaşı köpek de onun yanına gider.

BİTTİ

OYA'NIN ODASI

Melek Güngör

Mustafa Delioğlu'nun resimleriyle

OYA'NIN BLUZU kolunun üzerine atılmış bulunan kitaba, "Uff, üzerimden çekil, canımı yakıyorsun!" diye bağırdı. "Ama yerimden kımıldayamam ki," diye sızlandı kitap, o da durumundan hoşnut değildi. Sadece onlar değil, odanın içerisinde bulunan tüm diğer eşyalar da öteye beriye yayılmış durumdaydılar. Odanın sahibi küçük Oya burayı düzenli tutmak konusunda pek istekli değildi galiba. Bu yüzden tüm odada sürekli bir

kargaşa yaşanmaktaydı. Kitaplar, içlerinde yığınla söz yazılı olduğundan bu sözleri bolca kullanarak bluzla kitabın kavgasını körüklüyorlardı. Lahana bebek Mititi de sarmakta olduğu sandalye tepesinden kavganın sonucunu merakla beklemekteydi. Arada bir karışmadan da duramıyordu. Sahibi gibi iki kol, iki bacak ve bir başı bulunduğundan kendisinin tüm eşyalardan üstün olduğuna emindi.

"Burada sahibimiz Oya'ya en çok

benzeyen benim," dedi böbürlenerek. "Kollarım, bacaklarım ve başım var. Bu nedenle sizin efendiniz sayılırım. Derhal kavgayı kesmenizi emrediyorum."

24

"Hıh! Kolları, bacakları ve başı varmış," dedi Ayı Pompe küçümseyerek. "Benim de başım, kollarım ve ayaklarım var. O halde ben de bu odanın efendisiyim ve kavganın devam etmesini emrediyorum. Çok eğlenceli oluyor doğrusu."

Oya'nın karyolası, elbise dolabı ve konsolu şiddetle karşı çıktı buna.

"Bu odanın en büyükleri bizleriz ve sessizlik istiyoruz. Siz ufak şeyler kesin gürültüyü."

Odadaki diğer eşyalar da katıldı bu kavgaya. Çünkü Oya, arkadaşı Lale telefon edip, bahçelerindeki havuzun kenarında oynamaya çağırdığı için telefonu bile doğru dürüst

kapamadan hemen odadan ayrılmış ve iki ev ötede oturan arkadaşına gitmişti. Kapanmayan telefonda sürekli uyarı düdüğü çalmaya başlayınca dağınık durumdaki eşyalar iyice çığrından çıkmış, her kafadan bir ses çıkar olmuştu. Oya'nın hırkası sarktığı yatağın kenarından:

"Ben oldukça eskiyim. O yüzden böyle baş aşağı durmak tansiyonumu yükseltiyor," diye söylenmekteydi.

Küçük kızın bir gün önce kutladığı doğumgünü nedeniyle arkadaşı Birol'un getirdiği çiçekler üzüntü içindeydiler. Çünkü güzel bahçelerde yaşadıktan sonra böyle dağınık bir odada eşyaların kavgasına tanık olmak hoşlarına gitmiyordu. Bu sırada yine doğumgününde arkadaşı Can tarafından hediye edilen güzel renkli kocaman top artık daha fazla burada kalmak istemediğini söyledi ve pencereden esen rüzgâr sayesinde

açık duran kapıdan kendisini dışarıya atmayı başardı. Merdivenlerden birer ikişer yuvarlanmak çok hoşuna gitmişti. Aşağıya inince bir iki zıplamayla Oya'nın aceleyle giderken açık bıraktığı kapıya ulaşması zor olmadı. Her kafadan bir ses çıkan bir odadan kurtulduğu için çok mutluydu. Tam o sırada hızlanan rüzgarın kapıyı ardına kadar açmasını fırsat bilip kendini "hop" diyerek dışarı attı. Oya'ların kapısının önünde uzanan yol hafif bir şekilde meyilliydi. Güzel renkli top neşe içerisinde yuvarlanmasını sürdürdü ve sonunda kendisini küçük kıza hediye etmiş olan Can'ın kapısının önünde durdu. Çünkü artık hem rüzgâr kesilmiş, hem de yolun eğimi sona ermişti. Bu sırada bir iki

ev

ötede arkadaşıyla oyun oynayan Oya'nın sesi gelmekteydi. Top, "Keşke sahibim beni görüp gelse de alıp oyununa katsa," diye düşündü. Sonra da küçük kızın odasındaki karmaşadan kurtulmuş olmanın da

sevindirici bir şey olduğuna karar vererek güzel bir uykuya daldı. Tam bu sırada Can, yüzme dersinden geri dönmekteydi. Kapısının önünde Oya'ya hediye etmiş olduğu güzel topu görünce çok şaşırıldı.

"Oya hediyemi beğenmeyip sokağa atmış olmalı, oysa ona verdiğimde çok sevinmiş görünüyordu," diye söylenerek onu yerden aldı. Topun neden sokağa atıldığını öğrenmek istiyordu. Koşarak Oya ile Lale'nin seslerinin geldiği bahçeye girdi. Oya Can'ı elinde kendisine hediye edilmiş topa görünce çok şaşırıldı.

"Bu bana hediye ettiğin top değil mi Can?" diye merakla sordu "Yoksa onu geri mi aldın?"

"Doğrusu hiç böyle bir şey

düşünmedim," dedi Can, "Hem sonra hediye edilen bir şeyi geri istemenin ne kadar ayıp olduğunu biliyorum."

Oya arkadaşının üzüldüğünü anlamıştı "Ne olur darılma," dedi Can'a. "Sadece onu senin elinde

görünce çok şaşırdım." Oya'nın birlikte oyun oynadığı arkadaşı Lale de söze karışarak topun Can'ın eline nasıl geçtiğini sordu. Can, "Onu tam bizim evin kapısının önünde buldum," dedi. "Ama benim topum evde, hem de üst kattaki odamda duruyor," diye cevapladı onu kendinden emin bir şekilde Oya. "Ben de topu bizim evin kapının önünde bulduğumdan eminim," dedi Can. Lale "Acaba top gezintiye çıkmak istemiş olmasın!" dedi gülererek. "Bu başka bir toptur belki de," diye kestirip attı Oya. "Bunun kolayı var" diye cevap verdi Lale.

"Hep birlikte gidip Oya'nın odasına bakalım. Eğer orada başka bir top yoksa bu Oya'nın topudur". Buna üçünün de aklı yatmıştı. Koşarak Oya'nın evine geldiler. Kapının açık durması onları biraz şaşırttı.

"Sakin hırsız girmiş olmasın" diye bağırdı Lale. Oya'nın annesi çarşıya çıkmıştı ve gelmesi en az üç saat alırdı. Hem onun annesi kapıyı hiç açık bırakmazdı ki... Küçük kız

birden aceleyle çıkarken kapıyı kapatmadığını anımsadı ama nedense bunu arkadaşlarına söylemek istemedi.

Bu esnada Oya'nın odasındaki eşyaların ve oyuncakların yaptığı kavgaya iyice büyüdü. Rüzgârın

havalandırdığı perde sayesinde lahana bebek Mititi'nin üzerine yaslanan ayı Pompe her rüzgâr esişinde onu pataklamak fırsatı bulduğu için sevinçle bağıırıyordu. Kalem kutusu da düştüğü masa altında yuvarlanıp tıkırık mıkırık diye sesler çıkararak kalemleriyle birlikte eğlenmekteydi. Çocuklar odadan gelen gürültüler yüzünden çok korkmuşlardı. Ama Lale biraz cesaret göstererek ilerledi ve kapıdan içeri baktı. Eşyalar hemen

cansız durumlarına döndüler ama Ayı Pompei kavgayı sevdiğinden olacak hâlâ lahana bebek Mititi'nin üzerine düşüyor, kalemlik de yuvarlanmasını sürdürüyordu. Çünkü kapının açılmasıyla rüzgâr olanca hızıyla içeri dalmış ve perdeleri ve birçok eşyayı ayağa kaldırmıştı. Tam bu sırada giysilerden biri uçup Lale'nin yüzüne sarılmaz mı. Küçük kız korkuyla, "Ben eve dönsem iyi olacak!" diye bağırdı ve arkasına bakmadan koşarak merdivenlerden indi ve evine yollandı. Can Lale'ye göre daha soğukkanlı ve nazikti.

"Sanırım topun rüzgârın etkisiyle kayıp aşağıya inmiş, şimdi anlaşılıyor bu" dedi ve onu Oya'ya uzattı. "Şey benim de gitmem gerek. Havuzda duş sırası bekleyemedim evde almam lazım."

Oya merdiven başından onun gitmesini izledi. Her iki arkadaşının da onu yalnız bırakmasını anlayamamıştı. Halbuki doğumgününde annesinin pastalarını çok beğenmişler, çok güzel bir gün geçirdiklerini söylemişlerdi. Dönüp odasına girecekken lahana bebeği Mititi'nin gözyaşları içerisinde Ayı Pompei ile konuştuğunu duydu.

"Bu kadar gürültücü olmasaydın keşke" diyordu yakınlıkla. Ayı Pompei ise "Ne yapalım yani, ben kavgacı biriyim. Karmakarışık bir odada yaşamamanın sonucunda böyle oldum

işte!" Ne Mititi ne de Ayı Pompei Oya'nın onları dinlediğinin farkındaydı. Bu nedenle cansız eşya olduklarını unutmuş görünüyordular. Derken yerdeki kitap, bluz ve diğer eşyalar da yeniden kavga etmeye başladılar. Bu arada içlerinden binlerce sözcük taşıyan kitaplar gene diğerlerinden baskın çıkmaya başlamışlardı. Bir tanesi, "Kitapçıdaki rafımı özledim," diyordu.

Bir

diğeri de, "Burada hep başım ağrıyor," diye sızlanıyordu. Oya usulca kapıyı kapatıp aşağıdaki salona indi ve bir koltuğa oturdu.

"Bir yerden başlamak gerek," dedi kendi kendine. "Doğrusu dağınıklığı yapan benim, ama ben bile korktum odamın halinden. Evet bir yerlerden başlayıp daha düzenli olmalıyım. Yoksa bebeğim Mititi bile beni affetmeyecek!"

BİZİM SOKAKTA SERGİ AÇTIM

Gülten Karlı

20 MAYIS 1994 / Zeytinburnu
Saat : 20.30

Sevgili Günlük,

Bu sabah bizim sokakta resimlerimi sergiledim. Bir hafta önce resimlerimin bir kısmını renkli kartonlara yapıştırıp, üzerlerini jelatinle kaplamıştım. Kartona yapıştırmadığım resimlerimi de masaların üzerine dizecektim. Niçin kartona

yapıştırmamıştım? Bunu da yazmadan geçmeyeyim: Kartonum yetmesine yetmişti de, yapıştırıp jelatinlemekten bıkmıştım. Daha doğrusu yorulmuştum. Bir de masalara konan resimler belki daha güzel gözükecekti... Masalardan iki tanesini komşularımızdan ödünç almıştım. Ufak masalardı bunlar. Hani ayakları açılıp kapananlardan. Bizde de vardı böyle bir masa.

Onu indirdim aşağıya.
Oldu mu üç masa.
Karşı komşumuzdan
izin aldım. Masalardan
birisini onların evin
önüne yerleştirdim.

Resimlerimin yarısını
evimizin duvarına
astım. Diğer yarısını da
karşı duvara. Bunlar
doğa resimleriydi.
Kartona yapıştırmadığım
resimlerimi de
masaların üzerine
dizdim.

Arkadaşlarım gelmeden bir kez
daha resimlerime, kendi kendime
bakmak istiyordum. Anneciğim
meyve sularını hazırlamış mıdır?
Çoktan hazırlamıştı... Az sonra
arkadaşlarım gelecek, resimlerimi
anlatmamı isteyeceklerdi. Alıştırma
yapmalıydım... Bakın arkadaşlar,
bu resim gördüğünüz gibi karlı
dağları anlatıyor. Hiç olmadı. Hiç
hiç hiç. Ben bile beğenmedim.
Ballandıra ballandıra
anlatmalıydım. Şöyle bir baktıkları
zaman karlı dağları onlar da
görecektlerdi. Nasıl söylemeliydim?
Düşünmem gerekiyordu. Erimemiş
karlar, dağlar... Yok yok bu da
olmadı. Karlar nerede erimez.

Niçin erimez? Buldum! Güneşin
olmadığı yerlerde erimez...

Kuytu yerlerinde erimemiş
karların bulunduğu dağları
görüyorsunuz... Hemen yanındaki
resim: Ağaçlar ve yapraklarını altın
sarı gibi parlatan güneş... Şimdi
oldu. Umarım bu söylediklerimi
unutmam. Burada dururum. Meyve
suyumu yudumlarım. Ağzımı
şaşırmış gibi açarım... Bu
gördüğünüz kar yüklü çamlar...
İşte böyleeee. Anlatabiliyorum
canım.

Sevdiğim, en çok sevdiğim
resmim de bu: Minicik gagalarıyla
yavrularına solucan taşıyan kuşlar.
Bu anne kuş, bu da baba kuş...

Vızz! Vızz! diye şarkı söyleyerek uçan arılar... Kanatları süslü kelebekler... Ne çok resim yapmışım! Bu da ben. Kapımızın önünde birinci basamakta oturuyorum. Aralıksız dizilmiş büyüklü küçüklü evler yapmışım. Sokağın bir ucunu caddeye kavuşturmuşum...

Şu da en sevdiğim resimlerimden: Saklambaç oynayan çocuklar...

Bunu da çok severek yapmışım: Çiçek bahçesi. Şu da Nasrettin Hoca. Çok gülüyorum O'na. Eşeğe ters binmiş! Yani eşeğin gittiği yöne gitmek istemiyormuş! Yaptığım eşek de koyuna benzemiş. Hoca da sanki oturmamış, ayakta!.. Olsun. Yine de güzel.

Nerede kaldı bunlar?

Kendi kendime konuşmaktan yorulmuştum. Son basamağa oturdum. Göğe baktım. Pırıl pırıldı hava. "Umarım yağmur yağmaz," diye düşündüm, korktum... İlkbahar bu, belli mi olur? Akşam hava durumunu izlediğimi anımsadım. Yağmur yağmayacaktı. Bunu da nereden çıkartmış..tı..!

Rüzgâr mı esiyor ne!? Eveet, bu bir rüzgâr! Resimlerimi

uçuruyor! Kendimi can havliyle masanın üzerine attım. Gidiyorlardı... Resimlerim gidiyordu! Birkaç tanesi evlerin bacalarına kadar yükselmişti bile. Döne döne uçuyorlardı...

Caddeye doğru uçuyorlardı. Arkalarından koşmaya başladım. Otobüse binecekler! Bekleyin beni. Nereye gidiyorsunuz? Siz benimsiniz. Ben yaptım sizi... Arkadaşlarıma söz verdim. Lütfen, lütfen yalvarırım durun! Hem koştum, hem yalvardım resimlerime. Şimdi düşünüyordum da, rüzgâra kapılmış sürüklenen kağıt parçalarıydı onlar. Beni nasıl duyacaklardı ki?

"Berber amca! Berber amca! Az önce ben, kapıda otururken buradan geçtim. Gördün mü?"

Gülüyordu berber amca. Görmüştü herhalde.

"Kapıda otururken buradan nasıl geçersin?" dedi.

"Evet, bizim

kapıda otururken geçtim."

"İyi misin çocuğum?"

"Aniden bir rüzgâr çıktı, resimlerimi uçurdu!"

"Sanırım iyi değilsin. Şimdi evine git, bir güzel dinlen. Haydi çocuğum. Haydi yavrucuğum."

Berber amca başımı okşadı. İçeri girdi. Elindeki usturayla müşterisinin yüzündeki kar gibi köpüğü sıyırdı. Durmadan kafasını sallıyordu. İnanmadı bana. Çıldırdığımı sandı. Ne sanarsa sansın... Bulmalıydım resimlerimi. Hepsini bulmalıydım..

Bakmıyordu. Başörtülü, kırmızı hırkalı, yaşlı bayan, bastonunu koltuğunun altına sıkıştırmış, resmime bakıyordu. Koşarak yaklaştım. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi güm güm atıyordu. "Bu resim benim," dedim. "Nereden senin oluyormuş? Rüzgâra kapılmış uçuyordu. Ayağımın dibine düştü aldım, bakıyordum."

"Teyzeciğim, sevgili teyzeciğim, bu resim gerçekten benim. Yaptığım resmi tanımaz mıyım ben? Sokağımızda sergi açmıştım. Rüzgâr uçurdu," dedim.

"İnandım, inandım. Şakaydı canım. Koşmuş, terlemişsin. Al

resmini evine git. Terli terli dolaşma. Hasta olursun," dedi. "Teşekkür ederim teyzeciğim," dedim, resmimi aldım.

Az ilerde çöp kutusu vardı. İçi kağıt doluydu. Belki de birisi resimlerimden birini bulmuş, "Kim atmış bu kağıdı yere?" diyerek buruşturup çöpe atmıştı. Böyle düşündüm. Çöpteki kağıtların hepsini birer birer açıp baktım. Yok! Yok! Yok! Nereye uçtu bunlar? Ne çabuk gözden kayboldular?

"Can ne arıyorsun burada? Kendi kendine ne konuşuyorsun?"

Kırtasiyeci Yılmaz Amca'ydı bu.

"Resimlerimi arıyorum," dedim. Bir yandan da çöpü karıştırıyordum.

"Çöpe mi atmışlar onları?"

"Hayır. Rüzgâr uçurdu."

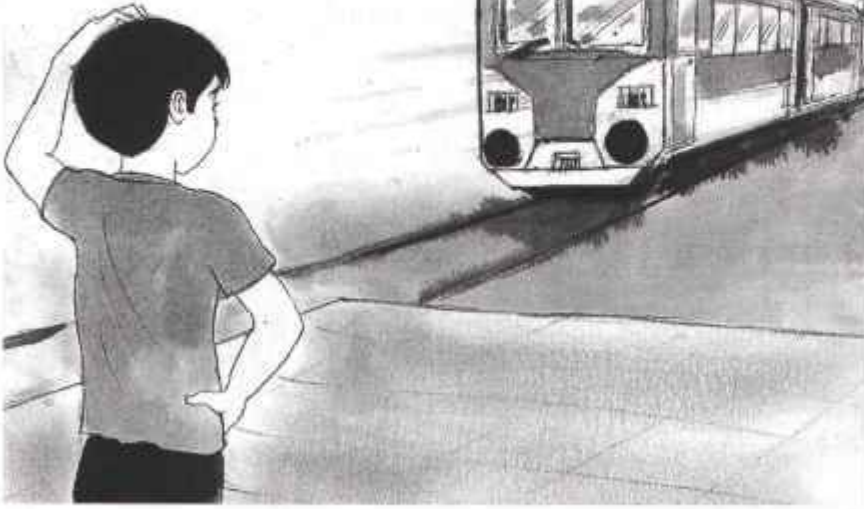
"Az önce burada güzel bir resim bulmuştum. Dükkanımın duvarına astım. Sakın senin olmasın?"

Kırtasiye dükkanına girdim. Duvarda asılı olan resim benimdi. Hemen aldım.

"Teşekkür ederim kırtasiyeci amca. Şey yani Yılmaz Amca."

"Bir şey değil. Can, dur gitme! Şu karşı yola da bir bak."

"Tramvay yoluna mı?"

birlikte tramvaya
biniyor... Bindi.
Camın önündeydim.
Hızlı hızlı
soluyordum... Abla
resmi cama
yapıştırdı. "Altın
yapraklı ağaçlarım!
Altın yapraklı
ağaçlarım gidiyor! O
benim. Benim
resmim!" diyerek
göğsüme
vuruyordum.
Ellerimi
gösteriyordum. "Onu

32

"Evet. Oraya da baksan iyi
edersin. Az önce oralarda da
kağıtlar uçuyordu ama..."

Hemen tramvay durağına doğru
koştum. "Kuş olsaydım. Kuş
olsaydım," diyordum. Evet, yerde
bir kağıt vardı. Daha daha hızlı
olmalıydım... Tramvay geldi.
Durdu. Bir abla yere eğildi.
"Biletini düşürmüştür canım..."
Aklımdan geçen buydu. Ya da
öyle olmasını istiyordum.
Kocaman bir abla sokakta gördüğü
bir resmi alıp da ne yapacaktı?"

ALİYOR! HAYIR! Haayır! O
benim, benim resmim!.. Ben
yapmıştım. Abla, duraktakilerle

yaparken tırnaklarımın içi boya
olmuştu... Duydunuz mu? Boya
olmuştu!" diyerek olanca
kızgınlığımla bağırdım.
Tramvaydakiler ve abla gülerek
bana el salladılar...

Sokağımıza döndüm. Duvara
astığım resimlerim duruyordu.
Masaların üzeri bomboştu.
Kızgınım kendime! Neden sanki
bir arkadaşşımdan yardım
istememiştim. Hangisine söylesem,
seve seve yapardı.

Sevgili günlük,

Söz veriyorum, bu yaptığım
hatayı bir daha yapmayacağım.

Mavibulut Yayınları

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih Erdoğan
Artık Kendim Çizebilirim Fatih Erdoğan

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? *Naddell Firth*

Kırçıl Horoz Ayla Çınaroğlu
Demet'in Bahçesi Ayla Çınaroğlu
Aç Tırtıl Eric Carle

Annem ve Ben Leyla Sakpınar
Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar
Babam ve Ben Leyla Sakpınar
Dedem ve Ben Leyla Sakpınar

Sevgi Kitabı Nuran Turan *Attila Akdeniz*
Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu *Huban Korman*
Fili Yuttu Bir Yılan Fatih Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor Fatih Erdoğan

Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih Erdoğan

Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan

Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih Erdoğan

Geçiyordum Uğradım Fatih Erdoğan

Ablam Bana Dil **Çıkardı** Fatih Erdoğan

Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih Erdoğan

Kuşumu Kim Kışkırladı? Fatih Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü Fatih Erdoğan

Korkunç Korkuluğun Korkusu Fatih Erdoğan

Saklambaç Oyunu Nuran Turan *Mistik*

Pufpuf Ayı Bal Peşinde A. A. Milne Shepard

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri A. A. Milne Shepard

Park Peri ve Belediye Başkanı Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bayan Tutu Modaya Uyuyor Melek *Güngör Mustafa Delioğlu*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bir Işık Bin Işık Handan Derya *Yıldıran Derya*

Kanaryamın Öyküsü Ayla Çınaroğlu *Yaprak Berkkan*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev Ayla Çınaroğlu

Serdar'ın Öyküleri Nuran Turan *Fehim Hadimoğlu*

Serdar'a Öyküler Nuran Turan *Saadet Ceylan*

Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan *Mehmet Koyunoğlu*

Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan *Saadet Ceylan*

Küçük Prens Saint-Exupery

Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak Behiç Ak

Seni Seviyorum Coco *Güngör Köknel Emine inkaya*

Penguen Tigi'nin Özlemi Melek *Güngör Mustafa Delioğlu*

Onu Seviyorum Fatih Erdoğan *Attila Akdeniz*

Sen Bir Kızıldeğirgin Hannes Janosch

Kırmızıfare Dergisi

Binbir Kitap

Bu resimde kaç bebek var?

Beş kufnl on bebek Yamamoto Hisebei tarafından eski bir Çin deseninden uyarlanmıştır. 1835

Resimdeki bebekler Kırmızıfare'yi
paylaşmaya çalışırken birbirlerine karışmış,
oysa abone olsalardı... Neyse...
Siz siz olun, Kırmızıfare'ye abone olun!
Dizi hemen arayın.

Tel.: (0212)252 63 75 - (0212)252 63 76

Faks: (0212) 244 08 60